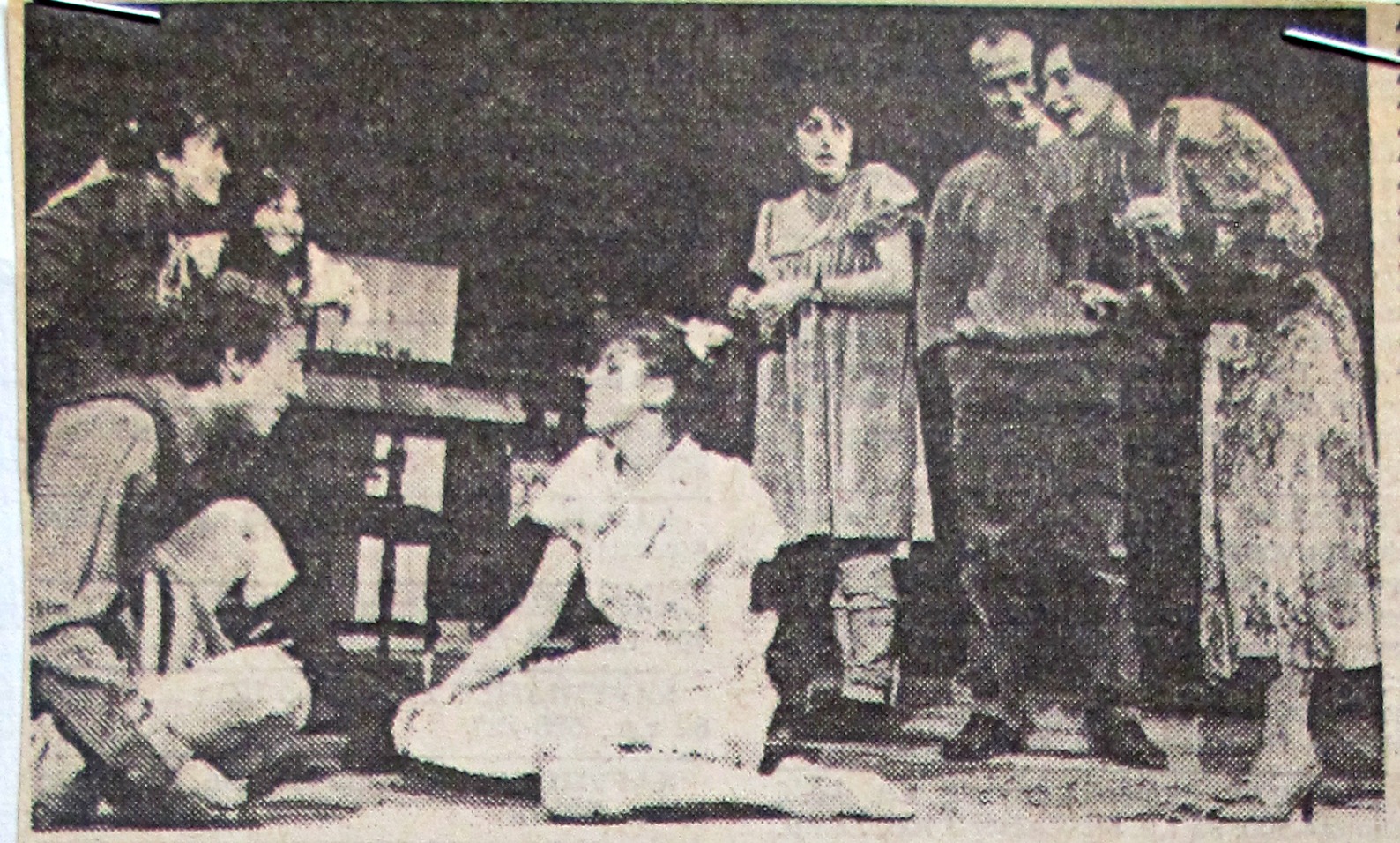

Μιά σκηνή άπό τήν παράσταση τού έργου τού Γκέρνυ, μέ σχεδόν όλο τό θίασο έπί σκηνής

Θεατρικές παραστάσεις

Γκέρνυ, «Η τραπεζαρία», άπό τήν «Πειραματική Σκηνή» τής «Τέχνης»

Ακολουθώντας μιά παράδοση καθαρά άμερικανική, ό Γκέρνυ δίνει ένα έργο άνθρώπινο, καθημερινό, σχεδόν κλασικό. Είναι φανερό, πώς δέν ένδιαφέρεται ν' άνοίξει νέους δρόμους, τουλάχιστον μ' αύτό τό έργο καί τό μόνο πού νοιάζεται είναι νά βρεί μιά σκηνική ίδέα (στήν προκειμένη περίπτωση τό χώρο τής τραπεζαρίας) καί νά παραθέσει μιά σειρά μονόπρακτων. Χαρακτηριστικά είναι δύο στοιχεία: πρώτο, πώς στή συγγραφική προσφορά τού Γκέρνυ τό μονόπρακτο έχει σημαντική θέση, δεύτερο, πώς, ένώ έχει άρχίσει νά παρουσιάζει έργα του άπό τό 1958, δέν κατόρθωσε νά γίνει εύρύτερα γνωστός. Ωστόσο, δέν είναι εύκαταφρόνητος συγγραφέας. Ξέρει πολύ καλά νά στήσει τούς άνθρώπους τού έργου του, νά όργανώσει καταστάσεις, ν' άξιοποιήσει τό καθημερινό καί νά τού δώσει μιά άναντίρρητη σημαντικότητα.

Στήν «Τραπεζαρία» του, χρησιμοποιώντας σάν συνδετικό κρίκο όλων τών σκέτς τόν κλειστό αύτό χώρο, παρουσιάζει μιά σειρά έπεισοδίων, μέ διάφορα πρόσωπα, άσχετα μεταξύ τους (κάποιες πιθανές διασυνδέσεις μόλις καί διαφαίνονται), προτιμώντας πάντως νά μήν τά χωρίσει, άλλά νά τά έμπλέξει ροϊκά τό ένα μετά τό άλλο. Ετσι δίνει μιά όλόκληρη κοινωνία προσώπων ή όμάδων προσώπων σέ στιγμές τής ζωής τους, πού συνεπάγονται προεκτάσεις, μικρές ή μεγαλύτερες. Υπάρχουν έπεισόδια πού μοιάζουν μέ πινελιές (Ενοικιάζεται - Δύο κορίτσια κ.ά.), ένώ σέ άλλα παρακολουθεί κανείς πιό όλοκληρωμένα έπεισόδια (Τό πάρτυ - Μοιάζει περίπλοκο - Διαθήκη κλπ.). Σέ όλα, πάντως, τά «σκέτς» ό Γκέρνυ είναι εύστοχος καί πειστικός, άν καί ποτέ μεγαλόπνοος ή έπίμονος σέ έμβαθύνσεις. Χρονικές έξελίξεις δέν διακρίνει κανείς καί πολλές – μόνο πού στό πρώτο μέρος βλέπει κανείς παλιότερες ίστορίες καί μάλλον πρωινές, ένώ στό δεύτερο όλα περνούν πρός τό γέρμα τής μέρας καί φέρνουν σέ σύγκρουση τόν κόσμο τών παλιών μέ τόν κόσμο τών νέων στή σχετικά πρόσφατη έξέλιξή τους. Γενικότερα, μάλιστα, ή άντιπαράθεση τών γενιών φαίνεται νά είναι κάτι πού άπασχολεί τό συγγραφέα, πράγμα πού τίς πιό πολλές φορές τό έκφράζει μέ χιούμορ ή μέ τρόπο πού νά προκαλεί ένα πικρό χαμόγελο.

Η παράσταση πού έστησε ή Ερση Βασιλικιώτη ήταν άξιόλογη, άν καί άρκετά άνιση. Διέκρινε, βέβαια, κανείς ότι τό πρόβλημά της, πολλές φορές, ήταν τό άνθρώπινο ύλικό μέ τό όποίο έπρεπε νά δουλέψει. Αλλά άπό τήν άλλη μεριά σκεφτόταν ό θεατής πώς, μ' αύτούς τούς ίδιους ήθοποιούς, τά άποτελέσματα άπό έπεισόδιο σέ έπεισόδιο ήταν διαφορετικά. Από όσα άναφέρθηκαν παραπάνω, θά πρέπει νά έγινε φανερό πώς καί οί ήθοποιοί πέρασαν μιά δύσκολη δοκιμασία, καθώς ήταν ύποχρεωμένοι νά έρμηνεύσουν ό καθένας πέντε καί περισσότερους ρόλους, διαφορετικών ήλικιών καί ψυχοσυνθέσεων. Η διαπίστωση ήταν καί πάλι πώς, σέ χοντρές γραμμές, τά γυναικεία μέλη τού συγκροτήματος βρίσκονται σέ ψηλότερο έπίπεδο (ίσως γιατί τά περισσότερα άπό αύτά δουλεύουν μαζί πέντε χρόνια), ένώ τά άνδρικά έχουν σαφώς λιγότερες ίκανότητες. Μέ τόν τόσο μεγάλο άριθμό ρόλων θά ήταν δύσκολο ν' άναφερθεί κανείς στίς άποδόσεις τού κάθε ήθοποιού. Ετσι περιορίζομαι νά πώ ότι αύτή τή φορά ή Δώρα Σκαρλάτου ήταν ή πιό πετυχημένη (σχεδόν σέ όλες τίς έμφανίσεις της) δείχνοντας ένα μέστωμα καί μιά άνεση τών έκφραστικών μέσων της, ότι ή Εφη Σταμούλη σημείωσε πολλές έπιτυχίες (περισσότερο στό «Πάρτυ» καί στή «Μοιρασιά»), πώς ή Θάλεια Σκαρλάτου ήταν καλή στό «Αχ, μίς Κέλλυ» καί καλύτερη στό «Μοιάζει περίπλοκο» καί ή Λένα Σαββίδου στή «Ραμόνα». Λιγότερο πειστικοί ήταν ό Γιώργος Κορμανός στά πιό πολλά άπό τά σκέτς, όπου πήρε μέρος, ένώ ό Ανδρέας Νάτσιος έδειξε εύαισθησία άλλά καί έλλειψη πείρας. Ο Αλέξανδρος Μούκανος ήταν άξιοπρόσεκτος στήν «Ανακαίνιση» καί στήν «Επίσκεψη στόν παππού», ένώ ό Θόδωρος Τενεκτσίδης είχε τίς περισσότερες άτυχείς στιγμές καί μόνο στό «Πάρτυ» καί στή «Διαθήκη» στάθηκε σωστά. Τό σκηνικό τής Ιωάννας Μανωλεδάκη κράτησε πειστά τίς όδηγίες τού συγγραφέα, ένώ άρκετά άπό τά κοστούμια της ήταν καλοθαλμένα. Ρέουσα θεατρικά ή μετάφραση τής Θάλειας Σκαρλάτου, βοήθησε στό νά περάσει άνετα ό λόγος τού συγγραφέα στό θεατή.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,
ΤΕΤΑΡΤΗ
5 Φεβρουαρίου 1986